

Vlečka do teplárny

„Býval takový uzavřený, víte? Ale když se přece jen rozpovídal, bylo ho zajímavé poslouchat. Byl velmi vzdělaný, kdysi se živil jako učitel, pak překládal z několika jazyků, uměl velmi hezky vyprávět o literatuře. Doma se mu nepovedlo manželství, rozvedl se, sem přijel vydělat nějaké peníze. Měl rozhodně na víc, než tahat z kamionů bedny.“

Barbora Klímová, ve skutečnosti se rovněž jmenovala jinak, byla o rok mladší. Měla za sebou také jedno manželství, téměř sama a velmi dobře vychovávala dceru, lidé ji měli rádi. Prodávala jízdenky na železničním nádraží ve Strakoniciích, pasažéři ji znali jako usměvavou a příjemnou paní.

„Nikdy jsem se nevyznal v jízdních rádech, ale ona vždycky ochotně poradila, člověk se na ní mohl spolehnout. Někdy, když byla čekárna prázdná, jsme si i trochu povídali. O počasí, o tom, že rostou hříbky, nebo o plánech na dovolenou. Prostě takové ty řeči, co zkracují chvíli, než přijede vlak. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se může stát něco tak hrozného...“

Paní Klímová a pan Bandur se spolu seznámili. Možná na nádraží, ale klidně se mohli potkat i jinde, ve Strakoniciích bydleli nedaleko od sebe. Vztah dávno dospělých lidí už postrádá ohnivou bouřlivost mládí, jde spíš o takové opatrné oťukávání, jako když na sebe narazí dva opuštění vlci v lese. Společné procházky po břehu Otavy, pozvání na večeri, návštěva biografu.

„Nejdřív se jí to docela líbilo, ale potom se polekala, jestli mi rozumíte. On totiž začal žárlit. Ne tak normálně, jak to ženské spíš lichotí, ale moc. Možná to bylo tím, že bydlel tak daleko od domova a potřeboval se na někoho upnout, ale bylo to dost nesnesitelné. Naprosto chápu, že to chtěla ukončit...“

Jedna kolegyně z práce vystihla situaci ještě ostřeji.

„Myslím,“ řekla, „že se ho začala bát.“

● ● ●

Nenápadně se schylovalo k tragédii. Jednající osoby, místo a čas. Bylo pátého března roku 2004. Dorůstající měsíc se blížil k úplňku, což je období, kdy statistiky registrují vzrůstající počet dopravních nehod, sebevražd a vražd. Už se setmělo, když operační služba na lince 158 přijala vzrušený telefon.

„Musíte sem přijet, je to hrozný!“

„Promiňte, kde jste? A kdo volá, prosím?“

Rozčilený muž se maličko uklidnil, představil se, potom oznámil, že kousek od nádraží, na vlečné koleji mířící do městské teplárny, našel ležet dvě těla.

„Jsou mrtví, rozumíte?“

Operační důstojník okamžitě zkontaktoval

Ti dva se neměli nikdy sejít. On, rodák z Moldávie, pro potřeby našeho vyprávění mu řekjme třeba Alexej Bandur, byl tichý padesátiletý muž, který pracoval v supermarketu Kaufland jako skladník.

Ona, Barbora Klímová, ve skutečnosti se jmenovala jinak, byla o rok mladší. Prodávala jízdenky na nádraží ve Strakoniciích.

Strakoničtí kriminalisté Bohuslav Votava a Josef Kadlec na místě tragédie.

nejbližší policejní oddělení a pro jistotu poslal na místo i sanitku rychlé záchranné služby. Město ožilo blesky modrých majáků, na zaplněných křižovatkách si přednost vynutily ječivé sirény. První dorazil ke kolejišti vůz obvodního policejního oddělení, muži v uniformách okamžitě místo zajistili. Vzápětí přijela kriminální služba okresního policejního ředitelství a detektivové sháněli první možné svědky. Nedlouho potom dorazila i výjezdová skupina správy Jihočeského kraje.

Ve světle reflektorů probíhalo ohledání místa nálezu. Žena střelená do prsou a do hlavy, muž s ranou v hlavě a s pistolí ležící vedle bezvládné ruky.

Našel se svědek, který výstřely slyšel. Nejdrív dva rychle po sobě následující, po chvíli třetí. Spěchal na vlak, proto dost pečlivě sledoval ručičky náramkových hodinek. Pomohlo to k upřesnění času. Šest hodin a deset minut odpoledne, maximálně šest hodin a dvanáct minut.

Byly zajištěny osobní doklady obou obětí a po pečlivém pátrání nalezeny tři nábojnice i tři jádra vypálených střel ráže devět milimetrů.

Lékařská pomoc už na dvojnásobné smrti nemohla nic změnit, sanitka odjela, těla byla dopravena na prosekturu. Reflektory zhasly, zvědavci se pomalu rozcházeli.

„To nebude jen tak,“ pronesl kdosi temně.

● ● ●

Vyšetřovací verze byly na samém začátku dvě. První uvažovala o dvojnásobné vraždě, kterou se někdo pokusil zastřít tím, že vedle mrtvého muže položil použitou zbraň, druhá předpokládala vraždu a následnou sebevraždu samotného pachatele.

Odpověď na otázku, kterým směrem se bude vyšetřování dál ubírat, dali kriminalističtí odborníci. Podle pitevních protokolů byly otisky prstů na zbrani totožné s otisky Alexandra Bandura a jejich rozložení odpovídalo pevnému držení pažby při střelbě. Stejně tak povýstřelové zplodiny na hřbetu ruky a na zápěstí svědčily o tom, že muž střílel sám.

Samonabíjecí pistolí P 38 Walther pak dostali do práce balistickí. Ukázalo se, že zbraň není v republice evidovaná a její držení bylo tím pádem ilegální. V nábojové komoře byl zasunut jeden ostrý náboj a další čtyři byly uloženy v zásobníku. Zajištěné nábojnice i projektily byly jednoznačně vypáleny z předložené pistole a otisky prstů z nábojů v zásobníku byly shodné s papírálními liniemi Alexandra Bandura.

To prakticky vylučovalo možnost, že by se mu někdo snažil podstrčit cizí zbraň.

Mezi osobními věcmi, které měl mrtvý muž při sobě, byl i dopis adresovaný policii. Z textu je zřejmé, že ho psal literát. Jde o jakési rozloučení se světem, odůvodněné neshodami s přítelkyní, s jejími příbuznými a vůbec celkovým životním neúspěchem člověka dlouho vytrženého z prostředí domova. Více nežli sloh zajímal kriminalistů rukopis. Ze srovnání s podpisy na nejruznějších úředních dokumentech vyplynulo, že list skutečně sepsal bývalý učitel Bandur sám.

Vyšetřovací verze předpokládající dvojnásobnou vraždu mohla být tedy s čistým svědomím opuštěna. Další pátrání pak už přinášelo jen důkazy odpovídající druhé možné variantě.

● ● ●

Přes koleje se chodit nemá a výstražné cedule to od pradáva zakazují, nicméně pěšina vedoucí z nádraží, po několika desítkách metrů křížící teplárenskou vlečku a hned za ní jednokolejnou trať směřující k Plzni, je doširoka vyšlapaná. Denně tu procházejí spousty lidí. Paní Barbora Klímová si tudy pravidelně zkracovala cestu, pokračovala kolem areálu strakonické zbrojovky, a pak už to měla domů blízko.

„Občas tu na ní čekal, ale ne jako když mají schůzku. Jinak, tajně. Schovával se na nástupišti, aby ho neviděla. Myslím, že ji chtěl nychytat s někým cizím. Jenže ona na to nebyla. Zkušenost s jedním žárlivcem bohatě stačila na to, aby si držela mužský od těla. Když někdy zjistila, že tam číhá, tak odcházela z práce hlavním vchodem, přestože to měla delší. On pak čekal marně.“

Pátého března, krátce po šesté, se už stmívalo. Nástupiště bylo poloprázdňné, po druhé koleji projížděl rozsvícený motorák. Barbora Klímová si oblékla kabát, rozloučila se s kolegyní a vyšla z pokladní místnosti. Po neodbytném příteli nebylo nikde ani stopy. Vykročila tedy po pěšině táhnoucí se podél kolejí. Zvuk kroků pomalu utichl ve tmě.

V Kauflandu na druhém konci města se Alexandr Bandur na odpolední směnu nedostavil.

„To před tím ještě nikdy neudělal. Byl seriózní a naprosto spolehlivý. Ochotně bral i směny, o které nikdo moc nestál. Neděle, svátky a tak. Jistě, někdy byl také nemocný, jenže to vždycky včas zavolal, aby za něj mohla nastoupit náhrada nebo osobně přinesl neschopenku. Takže jsem tentokrát nechápal, co se to vlastně stalo.“

Byl pátek a vítr voněl blížícím se jarem. Nedaleko za nádražím, na cestičce vyšlapa-

né napříč kolejemi, se Alexandr Bandur s Barborou Klímovou sešli naposledy.

● ● ●

O den později byl v Tovární ulici ve Strakonicih, nepříliš daleko od místa činu, nalezen automobil typu Fiat 125 P se státní poznávací značkou evidovanou na jméno mrtvého Bandura. Vůz byl odemčený, uvnitř byla příruční taška s malým technickým průkazem a potvrzením o zaplacení povinného ručení. Klíčky zůstaly zasunuté ve spínací skříňce. Sejmuta byla pachová stopa, kterou služební pes ztotožnil s pachem osobních věcí mrtvého, na volantu byly nalezeny nebožtíkovy otisky prstů, což potvrzovalo, že automobil nepřivezl na místo nikdo cizí. Vozidlo bylo předáno do skladu zajištěných věcí Policie ČR v Libějovicích, Bandurův byt v Povážské ulici byl až do vyřešení majetkoprávních záležitostí zapečetěn.

„Kdo by to byl řekl,“ vypovídal soused, „takovej tichej pán. Často jsme si povídali. Dost se zlobil, že ho mají lidi za Rusa, on byl totiž na tu svojí Moldávii moc pyšnej. Povídal, že u nich se stavěly křesťanské chrámy v době, kdy my tady ještě lezli po stromech a chodili se modlit ke studánkám. Tam, kousek od Černého moře, prej bejvala bájná Kolchida, odkud si Řekové přivezli zlatý rouno, a možná i zahrada Eden, ze který nás Pánbůh vyhnal svinským krokem. On sám si připadal taky tak trochu vyhnanej. Tu jeho přítelkyni jsem neznal, ale byl na ní dost závislej, to vím určitě. Často říkal, že nesnese představu, že by měla patřit někomu jinému.“

Všechna zjištěná fakta případu do sebe zapadala jako ozubená hodinová kolečka, nebyl důvod k jakýmkoliv pochybnostem. Paní Klímová se vracela domů krátce po šesté, z protější strany, směrem od Tovární ulice, kde nechal zaparkovaný vůz, se k místu blížil Bandur.

Když se sešli, zřejmě ani nedošlo k žádné hádce. Nebyl na to čas, navíc byl Bandur předem rozhodnut o tom, co udělá. Dopis na rozloučenou měl už sepsaný. Na obloze, za vrstvou letících mraků, svítil úplňk.

● ● ●

Přibližně po čtrnácti dnech byl tenký vyšetřovací spis uzavřen, další trestní řízení bylo zastaveno s odůvodněním, že pachatel vraždy a sebevrah Alexandr Bandur není mezi živými. Vzato z čistě formálního hlediska, ovšem případ vlastně skončil už ve chvíli, kdy kousek od strakonického železničního nádraží třeskl třetí výstřel.

Antonín JIROTKA
Foto Václav ŠEBEK

Poklidné strakonické nádraží. Paní Klímové skončila služba v pátek v šest hodin odpoledne

Vražděná zbraň byla držena nelegálně